

opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt. Det er endvidere antaget, at videregivelse af fortrolige oplysninger til udenlandske myndigheder efter omstændighederne også kan være berettiget, selv om der ikke gælder en konventionsmæssig forpligtelse hertil.

Regler om *forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem)* er fastsat i straffelovens § 10 a og § 10 b. Efter § 10 a, stk. 1, kan en person, over for hvem der er afsagt (1) en straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, eller (2) en dom, der er omfattet af (a) den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger eller (b) af lov om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager, som udgangspunkt ikke strafforfølges her i landet for den samme handling, når den pågældende er endeligt frifundet, den idømte sanktion er fuldbyrdet, under fuldbyrdelse eller bortfaldet efter domslandets regler, eller når den pågældende er fundet skyldig, uden at der er fastsat nogen sanktion.

Straffelovens § 10 a, stk. 2, indeholder en række undtagelser fra forbudet mod dobbelt strafforfølgning. Således kan forbudet fraviges, når handlingen er omfattet af straffelovens § 6, dvs. handlingen er begået på dansk territorium, og når handlingen omfattes af § 8, nr. 1, dvs. handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvis retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne. Undtagelsen med hensyn til § 8, nr. 1, gælder dog ikke, hvis strafforfølgningen i domslandet er sket efter anmodning fra den danske anklagemyndighed.

Sker der efter reglerne i straffelovens § 10 a strafforfølgning mod en person, som i en anden stat er pålagt en sanktion for samme handling, skal der i det omfang, denne sanktion er fuldbyrdet, ske en tilsvarende nedsættelse af den sanktion, der pålægges her i landet, jf. straffelovens § 10 b.

Er en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, i en fremmed stat straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed, kan frakendelse heraf ske efter offentlig påtale her i landet, jf. straffelovens § 11. Med denne bestemmelse sigtes bl.a. til tilfælde, der omfattes af straffelovens § 79 om frakendelse af retten til at udøve visse former for virksomhed.

3.5. Justitsministeriets overvejelser

3.5.1. EU-svigskonventionens artikel 1 indeholder bl.a. definitionen af *EU-svig* og afgrænser dermed det område, som konventionen forpligter til at kriminalisere, jf. pkt. 3.1.

Den adfærd, som efter artikel 1 skal være strafbar, vil i langt de fleste tilfælde være omfattet af straffelovens § 279. Imidlertid må artikel 1 antages også at medføre en pligt til at kunne straffe i tilfælde, hvor der ikke har foreligget en bestemmende vildfarelse. Dette vil f.eks. gælde, hvis ikke blot den enkelte medarbejder er vidende om forholdet, men hele institutionen, hvor den pågældende er ansat, ser igennem fingre med, at der sker uretmæssig udbetaling af midler fra budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber.

Endvidere skal der være mulighed for at straffe i tilfælde, hvor fordele f.eks. i form af støtte til et bestemt formål er opnået på retmæssigt grundlag, men hvor støtten efterfølgende uretmæssigt anvendes til andre formål.

Som nævnt under pkt. 3.1, er der bl.a. i administrationslovene inden for landbrug og fiskeri m.v. fastsat bestemmelser om strafansvar for personer, der til brug for afgørelser om betaling af afgifter eller udbetaling af ydelser i henhold til vedkommende forordning giver urigtige eller vildledende oplysninger af betydning for sagens afgørelse, for at unddrage sig eller andre betaling af afgifter eller opnå uberettiget udbetaling af ydelser til sig selv eller andre. Strafansvaret omfatter også den, der for uretmæssigt at unddrage sig eller andre betaling af afgifter eller opnå uberettiget udbetaling af ydelser til sig selv eller andre handler i strid med de vilkår, der er fastsat i en afgørelse om udbetaling af støtte eller afgiftsfritagelse.

Sådanne særlovsbestemmelser findes imidlertid ikke på alle områder, hvor der af eller for De Europæiske Fællesskaber forvaltes budgetmidler. Som eksempel kan peges på lovbestemt nr. 318 af 18. maj 1989 med senere ændringer om tilskud til efteruddannelse inden for jordbrugserhvervene. Denne lov indeholder ikke straffebestemmelser. Muligheden for at straffe svig i forbindelse med opnåelse af tilskud beror derfor på straffelovens bestemmelser, herunder navnlig § 279 om bedrageri.

Som et andet eksempel kan nævnes lov nr. 335 af 1. maj 1996 om administration af tilskud fra Den Europæiske Socialfond. Denne lov kriminaliserer i et vist omfang adfærd i forbindelse med opnåelse af tilskud fra Den Europæiske Socialfond på urigtigt grundlag. Efter § 13, stk. 3, jf. stk. 1, kan der således straffes i tilfælde, hvor der i forbindelse med indgivelse af en